

O Tam Bir Anaydı Sayfa 7

– kadriye xoda · 12 Ağustos 2011

Günün ilk ışığıyla birlikte Âli'nin cenazesi köye geldi! Baba oğul ikisi birlikte defin edildi! Emine teyzenin yorgun bedeni bu acıyı taşıyamadı, günlerce iğneyle sakinleştirildi.

Aradan bir ay geçmesine rağmen Emine teyze her sabah Cengiz'in, Ali'nin ve kocasının mezarlarının başına geçti ve saatlerce ağıt yaktı! Köy halkı, Emine teyze fazla yaşamaz diyorlardı. Sanki Cenabı Hak ona ağlaması için güç veriyordu.

Ruşen, “ana her gün bu kadar ağıt iyi değil! Cengiz için bir yıldan fazla oldu ağlıyorsun, gözlerin görmez oldu, zar zor gözünün önünü görüyorsun, hepten göz ışığın giderse ne yaparsın, hani geri geldiler mi?” diyordu.

–Sen anlamasın Ruşen, sen ciğer ateşi görmemişsin, Allah bana gösterdi, ben ne suç işledim, onlar benim gururumdu, onlar beni yaşatandı, onların sayesinde her yerde sözüm geçerdi, şimdi çöktüm!

–Ne olur ana yeter artık, ne olduysa bana oldu, ben üç çocukla ne yaparım, bir oğlum bile yok, onlar öldü kabul et artık! Allah'a şükür etmen lazım bak Bekir var, ya senin iki tane oğlun olsaydı ne yapabilirdin? Yine şükür de, Bekir'in gölgesi üzerimizde, her şeyi satıp şehre gidelim!

Evet, haklısın ben köyde daha fazla yaşayamam, hemen muhtarla konuşmam lazım, Bekir nerde?

Ana unuttun mu sen, Bekir'i koyunların yünlerini kesmek için gönderdin ya?

Neyse ben muhtara gidiyorum. Bekir geldiğinde hemen onu gönder?

Olur, ana geldiğinde gönderirim?

Emine teyze muhtarla konuşup, ne var ne yok hepsini sat demişti muhtara.

Ne emeklerle yetiştirdiği bağı ve hayvanları bir çırpıda muhtar ucuz bir fiyata sattı.

Emine teyze ve Bekir atlayıp şehre gittiler, bir ev ve bir de minibüs satın aldılar. Ruşen'e göre bütün dertler köyde kalmıştı, ecelin peşlerinde onluğunu bilememişlerdi. Bekir minibüsü servis olarak çalıştırıp, evin geçimini sağlıyordu.

Ama Emine teyze Cengiz'in ve Âlinin acısını içinden atamamıştı.. Her gün görevmiş gibi ağıt yakıyordu! Şehir merkezi Emine teyzeye bir mezar gibi gelmişti, ne uğraşacak bağı vardı, ne de uğraşacak hayvanları vardı.

Sonbahar kendini göstermeye başlamıştı, havalar gittikçe ısını kaybetmekteydi ve Emine teyze için hayat tam bir kâbus olmuştu. Çünkü artık evinin karşındaki dağdağan ağacına sırtını dayayıp ağlayamayacaktı. Ağıtlarını dağdağan ağacıyla paylaşırdı. Bir sabah Zeynep annesinin yanına gelir ve Bekir için annesiyle konuşur:

–Ana benim sana diyeceğim var?

–Ne diyeceksin kızım

–Benim eltimin bir bekâr kız kardeşi var, onu Bekir'e isteyelim ne dersin?

Bilmiyorum ben kendimde değilim, Bekir'le konuş, benim içimde artık sevineceğim bir şey kalmadı, evet haklısın sen Bekir'le konuş, artık benden bir şey beklemeyin!

Zeynep, “sen yalnız kendini harap etmiyorsun, Ruşen'i de ve bu çocukları da harap ediyorsun, hepsinin

hayatlarını karartı yorsun, yazık günah bunlara, bunlar daha çocuk, Senin onlara moral vermen lazım ana!" dedi.

Ruşen, "biz zaten ne yediğimizden, ne de içtiğimizden tat alıyoruz ki, bir buçuk senedir gülmeyi unuttuk. Her gün evimizde taziye var!"

–Beni yadırgamayın, ben iki oğlumu hayatlarının baharında toprağa verdim, siz bu ateşi bilemesiniz, ateş düştüğü yeri yakar!

Zeynep, "evet ana, onlar benim de kardeşlerimdi, ben de onları unutamadım, ama ne yapalım, kendimizi öldürsek de geri gelir mi? Keşke babamın dediğin gibi biz kızlardan ikisi ölseydik, belki bu kadar acı çekmezdin!"

Devamı yarın...